

gørelse for denne Bestemmelse. Det vil ogsaa der kunne ses, hvad jeg for øvrigt forudsætter, at de ærede Medlemmer nok vide forinden, at saaledes, som det var foreslaaet i Lovforslaget, tilsigtedes der en Forandring i den nugældende Ret; thi den nugældende Ret er denne, at der ikke maa udøves legemlig Kædselse, heller ikke paa Personer under 18 Aar. Det er altsaa under Samarbejdet med de norske og svenske Medlemmer, at man kom til at indsætte denne Bestemmelse om, at legemlig Kædselse maa finde Sted paa Personer under 18 Aar. Men som de Herrer ogsaa ville kunne se af Motiverne, har man paa den svenske Rigsdag udtalt sig imod denne Bestemmelse. Man har paa den svenske Rigsdag ladet denne Bestemmelse om legemlig Kædselse paa Personer under 18 Aar gaa ud. Den findes ikke i den svenske Sølov af 12te Juni 1891, og for saa vidt som altsaa Landstinget har foreslaaet og derefter har vedtaget, at denne Bestemmelse skulde gaa ud, er man derved netop kommen i Overensstemmelse med, hvad der er blevet svenskt Særet paa dette Punkt. Tilbage staar Norge; thi Søloven er ikke kommen til Behandling og Afgørelse endnu i Norge, hvilket finder sin naturlige Forklaring i de Forhold, der vare til Stede i Norge, navnlig i afvigte Foraar. Hvad man vil bestemme sig til i Norge, derom kan jeg naturligvis ikke have nogen Mening, men for saa vidt man maatte anse det for rigtigt paa dette Punkt at holde sig til den nugældende danske Ret og altsaa slutte sig til, hvad Landstinget har vedtaget, saa vil man i alt Fald have den Beroligelse, at man derved ikke skiller sig fra, men netop bliver i Overensstemmelse med svenskt Særet.

Der er et andet Punkt, som har nogen Realitetsbetydning; det er § 135. Der tales i denne Paragraf om Vosslepladser i den Havn, hvortil Skibet er befragtet. Der er her i Landstinget føjet de to sidste Stykker til, der ikke fandtes i det fælles skandinaviske Lovforslag. Men disse to Stykker angaa et ganske særligt dansk, ja, jeg kunde fristes til at sige ganske særligt københavnsk Forhold, idet de have deres Rod og Begrundelse i Voven om en Frihavn, som først er udkommen, efter at Lovforslaget er udarbejdet. De Herrer ville se, naar De se paa disse Stykker, at de omhandle det Tilfælde, at Varer losses i Københavns Frihavn, og saa skal Modtageren, naar han inden en vis Frist fører dem ud af Københavns Frihavn til dansk Toldomraade, kunne fordrø Godtgørelse af den Afgift, der ved Varernes Indførsel fra Fri-

havnen til dansk Toldomraade skal erlægges i Medfør af Lov af 31te Marts 1891 § 8. Da man efter Sølovsforslagets Affattelse har vedtaget denne Lov om Frihavnen, er det ogsaa ganske naturligt, at det kunde føre til at sætte en saadan tilsvarende Bestemmelse ind i Søloven. Det er imidlertid min personlige Mening, at det vilde have været faare uønskeligt, om man kunde have undgaaet denne Tilføjelse i Landstinget, ikke blot fordi der gennem den fremtræder Uoverensstemmelse mellem den danske Sølov og de to andre Landes Sølove, men ogsaa fordi det efter min Formening i og for sig er en ubehølig Ordning, som der indføres paa dette Punkt i Frihavnsloven. Der er føjet til i sidste Stykke: „Dette gælder dog kun, saa længe den Indenrigsministeren ved nævnte Lovparagraf forbeholder Indførelse af en Afgift paa Varer, der losses i den øvrige Del af Københavns Havn, ikke har fundet Sted.“ Man har her henpeget paa, at man forudsætter, at denne Bestemmelse om Erlæggelsen af en Afgift af Varerne, som svarer til den Afgift, der skulde være erlagt af Skibene, — at Bestemmelsen herom i en ikke fjern Fremtid kan falde bort. Dersom man altsaa kunde have faaet dette Forhold klaret, inden Søloven udkom, paa en tilfredsstillende Maade, kunde man have sparet denne Tilføjelse i Landstinget, hvilket jeg i og for sig vilde anse for rigtigt.

Det er kun disse to Bestemmelser, der forekomme mig at have nogen væsentlig Betydning i Realitets hensende. Man har ganske vist i § 45 gjort en Tilføjelse om, at der i Spisereglementet tillige skal træffes nærmere Bestemmelser om Skibsmandstabet's Opholdsrum om Bord, men jeg ser i og for sig ikke nogen Ulykke i, om der findes en saadan særlig Bestemmelse i dansk Sølov. Hvis Nordmændene og Spenskerne ville have en lignende, er der jo intet til Hinder for, at de kunne indføre noget saadant i Reglementet eller andetsteds. Dermed hænger ogsaa sammen, at man i § 71, som i øvrigt er særlig dansk, har indført en Bestemmelse om, at der skal optages bestemte Ting i de Afregningsbøger, som skulle afgives til Mandstabet. Derimod kan der vistnok heller ikke indvendes noget væsentligt, og i ethvert Tilfælde er det kun noget, som vedrører danske Forhold og ikke har noget at gøre med en fælles Sølov for Skandinaviens.

Der er endnu kun en Paragraf, jeg vil nævne; det er § 40. Der har man for en Del betinget Forpligtelsen til at afgive Søforklaring om en lidt Stabe deraf, at Sta-